مسئوولیت متن و شکل بدوش نویسندۀ مضمون میباشد، عقیدۀ نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاین نمی باشد

رنا گل اریوبزی
۲۰۲۱/۱۱/۳۰

د بزګر هوښياره لور

د ماشومانو له پاره لنډه کيسه

په پخوانيو زمانو کې يو بې وزله اوبې وسه بزګر په خپله کوچنۍ ټوټه مځکه په کار اوزيار لګيا و، ده يوه ښکلې لور درلوده او دواړه په يوه واړه کورکي اوسيد ل .يوه ورځ لورکي خپل پلار ته و ويل چې »:راځه چې پاچا ته ورشو اود يوې ټوټې مځکې هيله ترې وکړو.» پاچا چې د دوی د بې وزلۍ نه خبرو، د ځرمځکې يو کونج يې ورکړ .لور او پلار په ګډه په مځکه کار پيل کړ، هغه يې يوې کړه او غوښتل چې غلې دانې پکې وکري او ميوه لرونکې ونې پکې کينوي. د کارد تماميد و په وخت کې يې په مځکه کې د خالصې طلا يو اونګ بيامومند .په دې وخت کې پلار لورته وويل چې:« واوره ! زموږ ګران پاچا په موږ دومره مهربان و چې دا مځکه يې راکړه، په عوض کې بايد موږ دا طلا يي اونګ ده ورکړو «.لور يې ور سره ونه منله او پلا ر ته يې وويل:« چې پلار جانه !اونګ مو پيدا کړی دی، خو دهغه لاستی مو نه دی پيداکړی، پاچا به بيا لاستی هم را نه غواړي، ښه به دا وي چې غلی شي «.پلار د لور خبره ونه منله، اونګ يې راواخيست، پاچا ته ورغی او ورته ويې ويل چې دا طلايي اونګ مې په هغه مځکه کې پيدا کړ چې تا راکړې ده .اوس نو زه دغه اونګ تاته د درناوي او منني په توګه وړاندې کوم .پاچا اونګ واخيست او ويې پوښته چې نور څه دې نه دي ميندلي؟ بزګر و ويل چې:« نه «پا چا ورته و ويل چې بايد لاستی يې هم پيداکړې. بزګر و ويل چې هغه يې پيدا نه کړ، خو خبره يې باد يوړه او کومه ګټه يې ورته ونه کړه. پا چا بزګر بندي کړ او تر هغه به په زندان کې پروت وي ترڅو چې د اونګ لاستی پيداکړي. د زندان ساتونکو د نورو زندانيانو په شان ده ته اوبه او ډوډۍ وروړله. يوه ورځ يې چيغې او نارې ترغوږو شوې چې ويل يې:« اخ ! کاشکې مې د لور خبرې منلې وای، اخ ! کاشکې مې د خپلې لور خبرې منلې وای.» د زندان ساتونکې پاچا ته ورغلل او ورته ويې ويل چې دا زنداني په چيغو لګيادی او وايي چې:« اخ ! کاشکې مې دخپلې لور خبرې منلې وای.» اونور نه څه خوري او نه چيکي. پاچا ساتونکو ته امر وکړ چې دا زنداني ده ته وروليی .زنداني يې پاچا ته ور وست او پاچا پوښتنه ور نه وکړه چې ته ولې دا چيغې وهې چې:« اخ !کاشکې دخپلې لور خبره مې منلې وای.» او :« لور دې څه درته ويلي و؟» زنداني و ويل چې:« هو »، « هغې راته و ويل چې زه بايد اونګ تا ته د ر نه وړم او که نه نو مجبور يم چې لاستی يې هم پيداکړم «.پاچا ورته و ويل چې:« ايا ته دومره هوښياره لور لرې؟، دا بايد يو ځل ما ته راشي.» جلۍ پاچا ته ورغله او هغه ورته وويل چې که په رښتيا ډير هوښياره يې، نوزه يوه معما در ته وايم او ته دا معما حل کړه .که معما دې سمه حل کړه، بيا دې ځانته واده کوم. جلۍ سم د لاسه ورته و ويل چې هو، زه غواړم چې دا معما حل کړم. پاچا ورته و ويل چې:« ما ته په داسې حال کې راشه چې نه دې جامې اغوستې وي، نه لوڅه وې، نه په پښو، وې او نه په څه سپره وې .که دا کار دې وکړی شو، نو بيا واده در سره کوم «.جلۍ لاړه جامې يې وايستلې او بې جامو شوه. ځان يې دمايانو په يوه لوی جال کې ونغښت، اوس نو لوڅه نه وه، يو خر يې کرايه کړ او دهغه په لکۍ پورې يې جال وتړه، خره جال کش کړ، اوس نه سپره وه او نه پياده وه چې تر پاچا پورې يې ورسوله .پاچا چې دا حال وليد، ورته ويې ويل چې معما دې سمه حل کړه او ټول شرطونه په ځای شول. د جلکۍ پلار يې دزندان نه ازاد کړ او دا يې د ميرمنې په توګه کور ته روانه کړه او د پاچاهۍ ټوله شتمنې يې ور ته وړاندې کړه .ډ ير کالونه وروسته يوه ورځ پاچا د ښار د کتنې د پاره راو وت اوچې ګورې ډير بزګران دخپلو کراچيو سره د شاهي قصر په مخ کې ولاړ دي. بزګرانو لرګي پلورل. ځينو بزګرانو خپلې کراچې په آسانو پور تړلې وې او ځنې نورو بيا په غوايانو پورې تړلې وې .يوه بزګر درې اسپې درلودې، يوې يې يو بيانۍ دنياته راوړ .دا بيانۍ له دې ځايه وتښتيد او ولاړ د دوو غواياتو تر منځ، چې کراچۍ پسې تړلې وه، ودريد .کله چې بزګران سره راټول شول، تر منځ يې دعوه او يو جنجال پيدا شو. ټيلې پيلې پيل شوې، شور اوغال مغال پورته شو .دغوايانو خاوند بزګر ويل چې دا بيانۍ زما دی، زما غوا زيږ ولی دې، ځکه چې په دې ځای کې ولاړ دی .

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړيکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de
يادونه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليږلو مخکې په ځير و لولئ

دي بل بز ګر ویل چې نه، دانشي کیدی، دا بیاڼ زما اسپې دنیا ته راوړی دی، نو ځکه دا زما مال دي .دعوه تر پاچا پورې ورسیده. پاچا داسې حکم وکړه چې بیاڼ دهغه چا دی، چیر ته چې ولاړ و .بیاڼ دغوایانو خاوند ته، چې په رښتیا دهغه نه و، ور کړشواو د آسانو خاوند تش لاس پاتې شو. دی په بیاڼ پسې ډیر خپه شو، ژړیده او ګیلې او مانې یې کولې. ده له چا اوریدلې و چې د پاچآ میرمن ډیره زړه سوانده او مهربان ښځه ده، ځکه چې دا هم دیوه غریب بزګر په کورنۍ کې لویه شوې ده. ملکې ته ورغې او ورته ویې ویل چې مرسته ور سره وکړې، ترڅو خپل بیاڼ بیرته تر لاسه کړي .ملکې ورته وویل چې:« هو ! زه په دې شرط مرسته درسره کوم چې چا ته به حال نه وا یې، نوزه درته وایم چې سهار دوخته، کله چې پاچا د ساتونکو دکتنې له پا ره راوزي، د سرک منځ په هغه برخه کې چې دی تر تیریږي د مایانو جال وغوړوه او ځان داسې وښیه چې ګوندې دمایانو په نیولو لګیا یې،، جال داسې راټول کړه لکه چې د مایانو نه ډ ک وي او په یو لوښې کې یې تش کړه «.بیایې دا هم ورته وویل چې که پاچآ پو ښتنه ور نه وکړي، نو دی باید څه ورته و وایي. دهمدې ورځې په سبا بزګر، لکه څنګه چې ملکې ورته ویلي و، د وچ سرک په منځ کې د مایانو نیول پیل کړل .پاچا چې دی ولید، نو یو ځغاستونکی یې ور ولیږه او ورت ویې ویل چې د دې احمق نه پوښتنه وکړه چې د وچ سرک په منځ کې څه کوي .بزګر په ځواب کې ورته و ویل چې:« زه دلته مایان نیسم.» ځغاستونکي ورته و ویل چې دلته خو اوبه نشته او د دې وچ سرک په سر څنګه مایان نیسې .بزګر ورته وویل چې:« په دې پاچاهۍ کې چې غوایان بیاڼ زیږولی شي، نو زه هم کولی شم چې د وچ سرک په سر مایان ونیسم «.ځغاستونکي پاچا ته د بز ګر ځواب ورساوه. پاچا چې ځواب واورید، بزګر یې را و غوښت .پاچا بز ګر ته و ویل چې دا ځواب تا له ځانه نه دی ورکړی، په بیړه ووایه چې چا در ښودلی .بزګر ویل چې الله دې زما مل شي او نه یې غوښتل چې ملکه ور په ګوته کړي. خو هغه یې د وښو په ګیډیو کیناوه او تر هغو یئ واهه، ترڅو مجبور شو چې اقرار وکړې او و وایي چې دا ځواب ملکې ور ښودلی و .

پاچا چې کورته راغی ښځې ته یې و ویل چې: «ته ولې له ما سره خیانت کوې، ته مې نور میرمن نه یې، دلته ستا وخت پای ته ورسید، څه هلته لاړه شه، له کوم ځایه چې راغلې یې، دبزګرۍ کور ته دې لاړه شه «.پاچآ میر منې ته دا اجازه ور کړه چې په خدای په امانۍ کې هغه شی دځان سر وړلی شي چې تر نورو ټولو درته ښه ښکاري او تر ټولو ډ یردر باندې ګران وي .میر من یې ور ته و ویل چې:« هو ګرانه سړیه! ته چې کوم امر کوې، زه یې په سترګو منم.» بیا یې لاس ترې چاپیر کړ په مخ یې ښکل کړ، دخدای په امانۍ په وخت کې یې د خوب ډیره قوي دوا راوغوښتله، په کیلاسونو کې یې واچوله. پاچا خپل ګیلاس په یوه سا وڅیکه او ملکې یو ډیر وړوکی غوړپ ور نه وکړ. پاچا په ژور خوب ویده شو او ملکې یو نوکر را وغوښت او ویده پا چا یې په پاک اوسپین رخت سره وپیچه او د نوکرانو په مرسته یې ګادۍ ته پورته کړ او خپل دبزګرۍ کورګنکي ته یې راوست. هلته یې په یوه کټ ګنکي کې وچاوه. یوه شپه او یوه ورځ ویده و او کله چې ویښ شو، شاوخوا یې وکتل او ویې ویل چې:« ای زما خدایه ! دا چیرته یم.» بیا یې نوکرا نو ته نارې کړې، خو یو نو کر هم نه و. آخر یې میر من راغله او رته دویې ویل چې:« ګرانه پاچا! تا ما ته امر وکړ چې په ټول قصر کې هر څه چې تر نورو ټولو را باندې ډیرګرا ن وي، له ځان سره وړلی شم. ما ته ته د بل هر څه نه ښه اوله بل هر څه نه ډیر ګران یې، نو ځکه مې ته د ځان سره راوړې «پاچا چې دا واورید نو دستر ګو نه یې اوښکې روانې شوې او ویې ویل چې»:ګرانې میر منې! ته زما او زه به ستا یم.» بیر ته یې د ځان سره قصر ته بوتله، له سره یې واده سره وکړ او تر اوسه یو ځای ژوند کوي .

لیکونکي:

Brüder grimm

ژباړن: رڼاګل اریوبزی

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولـئ